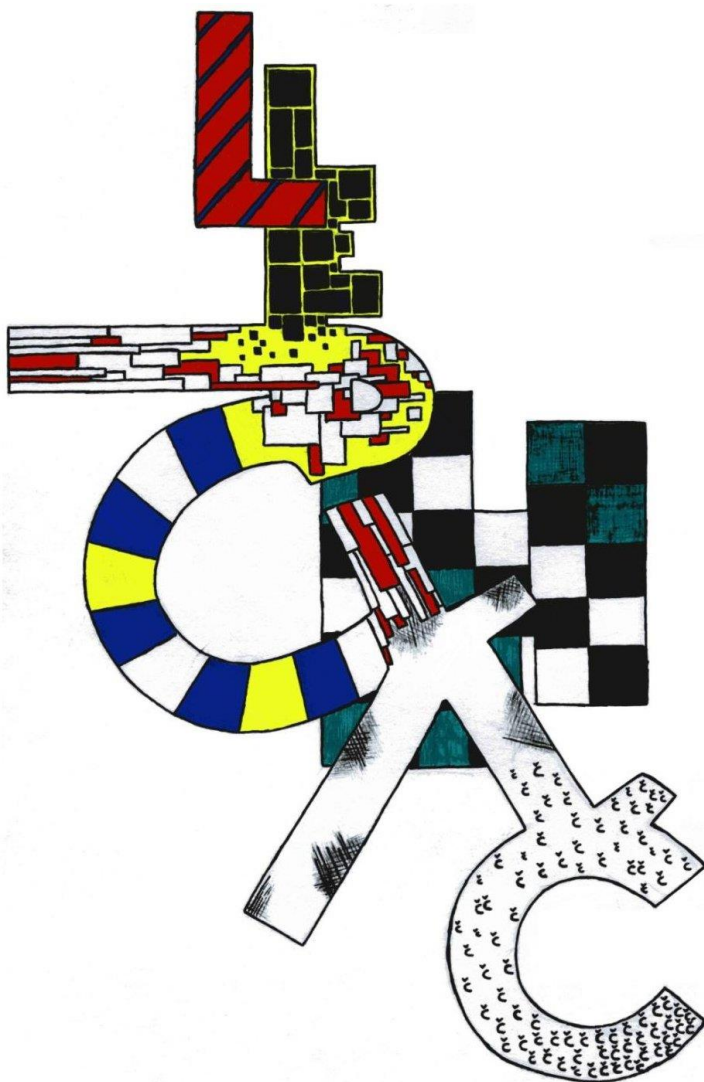

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické Brno**

31/2016 - ročník X.

ÚVODNÍ SLOVO	3
<i>Město se probouzí nad ránem.</i> Monika Chvilová (G4, šk. rok 2015/2016)	3
OHLÉDNUTÍ	4
<i>Adaptační pobyty prvních ročníků</i>	4
<i>Oslava 20. výročí založení školy</i>	7
<i>Den církevních škol brněnské diecéze</i>	8
<i>Exkurze maturantů do Prahy</i>	9
<i>Projekt Edison.</i> Ludmila Kostelanová (G4)	9
<i>Návštěva francouzských studentů z partnerské školy.</i> Monika Vondráková	10
<i>Pedagogická poema 2016.</i> Eva Davidová	12
AKTUÁLNĚ	13
<i>Budoucnost.</i> Barbora Dohnalová (G4, šk. rok 2015/2016)	13
ROZHOVOR	14
<i>... se členy Dramatických jelit.</i> Jana Vaverková (G5)	14
VYBÍRÁME Z LITERÁRNÍCH DĚL	17
<i>Andre Agassi: OPEN: otevřená zpověď.</i> Kateřina Kocí (G4)	17
ANKETA	18
<i>Co se vám z oslav 20. výročí školy líbilo nejvíce?</i> Michala Marečková, Matěj Standara (G2)	18
STUDENTSKÁ TVORBA	19
<i>To se nikdy nemělo stát!</i> Aneta Vobořilová, Karolína Sieberová (G2)	19
<i>Sherlock Holmes, Colombo, Hercule Poirot.</i> Štěpánka Todorová (G5)	21
RECENZE	22
China Miéville: <i>Nádraží Perdido.</i> Petr Hanák (G4)	22
ZAJÍMAVOSTI. Kryštof Kotek (G5)	23
VTIPY. Dana Biskupová, Barbora dohnalová (G5)	23

Město se probouzí nad ránem

Sedím na zídce a kochám se. V ruce držím svoje Capri-Sonne a pocit štěstí ze mne doslova tryská. Pohled na město mne uchvacuje. Očima projíždím každou střechu, každý dům. Vše tiše spí.

Nehybnost narušuje oblečení tančující na terase, které někdo zapomněl večer sundat. Ovšem to ticho je magické. Slyšet jsou pouze ptačí zpěvy, které oznamují východ slunce.

První sluneční paprsky vykukují nad střechami a pronikají mezi třepotajícími se listy. Chladný větřík si hraje se vším, co potká. Ani záclony v otevřených oknech nezůstanou bez povšimnutí. Teď to vypadá, jako by spolu bojovaly.

„Dneska bude hezky,“ říkám si natahujíc si deku výš ke krku. Vtom vidím první světlo v okně. Človíček uvnitř se sedě pomalu protahuje. Po chvíli vstává a odchází mi z dohledu.

Moji pozornost upoutá rachotící auto, které vylekalo kočku proménádující se po klidné ulici.

Světél v oknech je čím dál víc. Na ulici se objevují postavy a vše pomalu ožívá. Z nedalekého domu se line vůně čerstvých vafelí s nutelou a banány. Hlad mne pošimrá v břiše, ale teplé sluneční paprsky mě přesvědčují, abych neodcházela a ještě chvíli pozorovala probouzející se město.

Vše je najednou v plném proudu. Červená, žlutá, zelená – semaforey diktují, kdo má jet. Celé město je z ničeho nic ve spěchu. Přeplněné tramvaje troubí na auta a chodci pokřikují na cyklisty razící si cestu středem chodníku. Školáci se hlava

nehlava vrhají do silnice ve snaze přejít ji co nejrychleji, aby nepřišli pozdě do školy.

Ano, přesně tohle je ráj na zemi. Ale čas utíká, proto i já už musím jít. „Dobré ráno,“ říkám si, když svoje místočko opouštím...

Monika Chvilová (G4, šk. rok 2015/2016)

Adaptační pobyty prvních ročníků

PL1: Orlí hnízdo, 4. – 7. 9. 2016

PMP1: Videč. Paseky, 4. - 7. 9. 2016

G1: Šafov, 5. - 9. 2016

Na adaptační výlet jsem odjížděla s obavami, jaká bude moje nová třída. Za dva dny, co jsme byli ve škole, jsme se moc poznat nestihli. V průběhu cesty na adapták se moje obavy z nového kolektivu začaly ztrácet. No a po adaptáku? Věděla jsem, že se není čeho obávat.

Na adaptáku s námi byla paní profesorka třídní, jedna z našich sestřiček (S. Vojtěcha – pozn. red.), otec Libor a čtyři žáci z vyšších ročníků. Všichni byli strašně fajn a pomohli nám se stmelením. Hry, které pro nás měli připravené, byly úžasné. Počasí nám bohužel nedovolilo trávit čas venku, ale my jsme si náš adaptační výlet nenechali špatným počasím zkazit.

Adapták nás spojil a dal nám skvělou možnost se navzájem poznat. Myslím, že na něj budu dlouho v dobrém vzpomínat a doufám, že nebudu sama. Jsem moc ráda, že jsem se adaptačního výletu zúčastnila a klidně bych jela znovu.

Petra Hrubá (PL1)

Na adapták jsem jel se zvláštním pocitem. S pocitem, že z lidí, kteří se mnou budou trávit tři dny na adaptáku a čtyři roky ve škole, nikoho neznám. Jenom pár z nich jsem znal jménem, ale to bylo vše a věřím, že i několik dalších účastníků na tom bylo podobně. I přes to jsme si však k sobě dokázali najít cestu.

Díky nabitému a skvělému programu a díky pohodové atmosféře, která během našeho pobytu vládla, jsme se postupně stávali přáteli a začínali fungovat jako kolektiv. Jsem velmi vděčný všem lidem, kteří se na tomto podíleli, a tímto bych jim chtěl ještě jednou poděkovat.

A co jsem si z adaptáku odvezl? Mnoho nových a neopakovatelných zážitků a vzpomínek, ale hlavně pocit, že někam patřím. Že patřím do kolektivu třiceti dvou skvělých lidí, který nikdy nebude úplný, když z něj odejde být jen jediný člověk.

Jan Míček (PL1)

Můj největší zážitek z adaptačního pobytu byl, když jsme zpívali. Nejsem věřící, ale když jsem slyšela ostatní, jak zpívají o Bohu, lásce a naplnění, byl to pro mne neuvěřitelný zážitek. Vidět, jak někdo usilovně věří a naplňuje ho to pocitem štěstí, lásky a uspokojení, mě přimělo nad vírou více přemýšlet. Po pravdě - mám z toho celkem zmatek v hlavě, ale došla jsem k poznání, že být věřící není jen o víře v Boha, ale o něčem daleko větším a hlubším uvnitř každého z nás. V tu chvíli ze mě opadla veškerá trápení a starosti a byla jsem šťastná, ne jako když dostanete dárek, ale jako když vidíte šťastného někoho jiného. Tímto chci říct, že kromě skvělé party, nových kamarádek a krásných vzpomínek mi adaptační pobyt přinesl i tento nezapomenutelný zážitek.

Tereza Némethová (PMP1)

Foto © archiv PL1 a PMP1

Oslava 20. výročí založení školy Brno, 16. – 17. 9. 2016

16. 9. 2016

- mše sv. s otcem biskupem Vojtěchem (katedrála sv. Petra a Pavla)
- workshopy pro studenty (taneční studio No Feet, planetárium, Vila Stiassni, anglické divadlo aj.)
- slavnostní zasazení stromu
- koncert Hradišťanu se školním sborem a orchestrem (kostel sv. Augustina)

17. 9. 2016

- mše sv. se spirituály školy (kostel sv. Augustina)
- beseda s pamětníky, výstava fotografií
- den otevřených dveří
- přátelská setkání
- zábavný program a atrakce pro děti
- dobré jídlo a pití

**Den církevních
škol brněnské diecéze
Brno, Moravské nám., 21. 9. 2016**

Foto © archiv CMGaSOŠPg

Exkurze maturantů do Prahy

G8: 4. – 6. 10. 2016

PL4: 10. – 12. 10. 2016

PMP4: 19. – 21. 10. 2016

Foto © archiv G8

Projekt Edison

17. - 21. 10. 2016

What is Edison Project? It is something, what helps students understand other countries, their cultures and traditions better. Foreign students speak English to us and talk about their countries. We can learn a lot of interesting things.

This year 3 foreign students visited our English classes. They came from Georgia, Indonesia (Java) and Bosnia and Herzegovina. The best was probably the girl from Bosnia. Although she was tired, I liked her presentation and everything she said.

Positives about the Project are that we can learn new things, we are in contact with foreign countries and it is a big motivation for improving our English.

However, I think that having only a lesson (45 minutes) for a presentation and discussion is not enough.

In conclusion, from what I've experienced Edison Project is a very good opportunity for everybody who wants to practice their English or wants to know more about the world. I am grateful to our school that we can participate in this program.

Ludmila Kostelanová (G4)

Návštěva francouzských studentů z partnerské školy Lycée de La Sauque La Brède, 21. – 26. 10. 2016

Ve dnech 21. - 26. 10. 2016 mohli studenti gymnázia a pedagogického lycea jako oplátku za dubnovou návštěvu v partnerské škole Lycée de La Sauque v La Brède nedaleko Bordeaux přivítat 28 francouzských studentů se dvěma učiteli.

Pro francouzské hosty byl připraven bohatý program, zajištěný vyučujícími francouzského jazyka Monikou Vondrákovou a Kristinou Vaňkovou. Vše odstartovalo v pátek 21. 10. 2016, kdy byli hosté po příjezdu do školy krátce přivítáni ředitelem školy Štěpánem Policerem a svými českými korespondenty. Na příjemné setkání navázalo odpolední objevování krás Brna. Nabyté vědomosti, načerpané při komentované prohlídce nejvýznamnějších brněnských památek (Stará radnice, katedrála sv. Petra a Pavla, Zelný trh, náměstí Svobody, kostel sv. Jakuba, kostel sv. Tomáše), si v podvečer prověřili orientační hrou jeu de piste. Ještě před tím se však uskutečnila návštěva Nové radnice, kde již studenty očekávala Andrea Opršalová z odboru zahraničních vztahů Magistrátu města Brna, která studenty seznámila s historickými sály radnice.

Následující dny, tj. od soboty 22. 10. 2016 do úterý 25. 10. 2016, proběhly ve znamení cest za poznáváním jak významných památek regionu (zámek a zámecký park se skleníky a minaretem v Lednici, půvabný hrad německých rytířů Bouzov) či duchovních center, kdy mnohé české rodiny pozvali své hosty k nedělní návštěvě poutních míst Vranov a Křtiny,

tak i míst spojených s česko-francouzskou historií. Během sledování stop Napoleona I. Bonaparta (zámek a zámecký park ve Slavkově u Brna s přílehlými lokalitami tzv. bitvy tří císařů - Žuráň, Santon, Stará pošta, památník Mohyla míru) měli možnost si alespoň na chvíli „odskočit domů“, přesněji na exteritoriální území Francouzské republiky, ležící na Žuráni. Pamatováno bylo i na výlet za přírodními krásami Moravy, kdy mohli hosté ocenit jedinečnost arboreta v Bílé Lhotě, vyhlášené národní přírodní památky. Večerní hodiny byly zpestřeny nejen ochutnávkami tradiční české kuchyně, kterou zajišťovaly hostitelské rodiny opravdu v hojné míře, ale také např. návštěvou bowlingu.

Po týdnu plném zážitků zbývalo v časných ranních hodinách středy 26. 10. 2016 už jen rozloučit se. Francouzští hosté pak v následujících třech dnech podzimních prázdnin alespoň krátce zakusili atmosféru hlavního města České republiky, kdy si v doprovodu průvodce prohlédli malebná pražská staroměstská zákoutí (spolu s Židovskou čtvrtí, připomínající Rabi Löva a jeho Golema nebo světově proslulého Franze Kafku) či areál Pražského hradu včetně Starého královského paláce, Zlaté uličky, Chrámu sv. Víta a baziliky sv. Jiří. Navštívili rovněž expozice gotického a barokního umění v Národní galerii a prošli se večerní Prahou.

Závěrečné poděkování patří všem, českým studentům i jejich rodinám, za ochotnou a obětavou spolupráci v přípravě programu francouzských hostů. Za přispění a podporu děkujeme také Magistrátu města Brna a ostatním sponzorům z řad rodičů a přátel školy.

Monika Vondráková (S. Cyrila)

Foto © M. Vondráková

Pedagogická poema 2016
- národní přehlídka
přednesu, čtení a improvizace
studentů středních pedagogických
škol
Litomyšl, 2. – 5. 11. 2016

Ve dnech 2. – 5. 11. 2016 se tři studentky pedagogické školy zúčastnily národní přehlídky v přednesu, čtení a improvizovaném vyprávění Pedagogická poema 2016 v Litomyšli.

Lenka Koukolová (PMP1) získala stříbrné pásmo v disciplíně improvizované vyprávění, Natálie Mlejnková (PMP2) stříbrné pásmo v disciplíně přednes a Tatiana Skoumalová (PL4) zlaté pásmo v disciplíně čtení.

Děkujeme za reprezentaci školy a inspirativní společný zážitek. Srdečně gratulujeme!

MgA. Eva Davidová

Foto © archiv předmětové sekce Dv

Budoucnost

Budoucnost je pro každého člověka jedna velká neznámá. Budu mít rodinu, dům, práci? Nebo přijde válka a já v ní budu bojovat? Či se stanu objevitelem nového zdroje energie? Nikdo neví. Mladí lidé jsou přitom této otázce vystavováni každý den. Jak mají ale přemýšlet o něčem, co je tak vzdálené?

Dvanáct let nás ve škole připravují na všechno. „Nauč se rýsovat, možná jednou budeš inženýrem,“ opakují nám každou hodinu matematiky. V maturitním ročníku se najednou vše zlomí. Studenti si musí vybrat vysokou školu, budoucí zaměstnání a víceméně zcela rozhodnout o svém životě. Takový student je pak na pokraji zoufalství, protože je mu teprve 18, celý život má před sebou a teď si ho může jediným rozhodnutím zkazit.

Existují i výjimky. Chlapec, který chce stavět auta, se stane automechanikem. Ale tyto případy jsou ojedinělé. Problém spočívá hlavně v tom, že mladí lidé mají obrovské možnosti. Na světě je spousta užitečných a zábavných činností, a vybrat si z nich jen jednu se zdá jako nemožný úkol. Je těžké zvolit si nudnou kancelářskou práci, když tu pořád ještě existuje šance, že se vám povede v jiném oboru něco úžasného, třeba vymyslet lék na rakovinu.

Je docela zvláštní, kolik lidí se rozhodlo mít rodinu, práci, obyčejný život. Mezi mými vrstevníky žije jen velmi málo lidí, kteří si říkají, že budou mít manžela, děti a budou se starat o domácnost. A mezi mladšími je takto uvažujících ještě méně. Jako malí si představujeme, jak

dokážeme velké věci, jak zachráníme svět, jak prozkoumáme vesmír. Čím jsme starší, tím více nám tyto představy připadají nereálnější, až se jich nakonec vzdáme úplně a rozhodneme se dělat něco obyčejného.

Já osobně pořád nemám zvolené budoucí povolání a nedokážu si představit, že bych měla vlastní rodinu. Zároveň si už ale nemyslím, že bych mohla nějak pomoci světu nebo vymyslet třeba nějaký lék. Je to smutné, že nám s věkem takto klesají ambice. Proto taky věřím, že jestli někdo má potenciál zachránit svět nebo vymyslet něco úžasného, tak jsou to malé děti.

Když se zeptáte malého dítěte, čím chce být, odpoví vám, že kosmonautem nebo princeznou. Dítě chce být nejlepší a věří tomu, že bude. Když se zeptáte mladého dospělého, řekne něco v tom smyslu, že chce být analytikem ve firmě, o které jste nikdy neslyšeli. Už nevěří, že by se někdy mohl stát hrdinou nebo prvním člověkem, který doletí na Pluto. Není to škoda?

Nepřestávejme snít. I když nikdy žádný lék nevymyslíte, no a co? I tím, že jste si to představili, se to stává skutečnějším. A skutečnější se stává i šance, že to opravdu dokážete. Nepředstavujme si budoucnost takovou, jaká asi bude, ale udělejme ji takovou, jakou si ji představujeme.

Barbora Dohnalová (G4, šk. rok 2015/2016)

... se členy Dramatických jelit

Jelitem může být každý, koho baví hrát, tvořit a divadelně se projevovat. Dramatická jelita (zkráceně DJ či Jelita) fungují při naší škole pod vedením Zdeňky Kučerové už od roku 2008 a za tu dobu vzniklo již mnoho divadelních projektů. Navíc se rozvíjí i kapela.

Vojtěch Čížmář, hlavní designer

1. Jak se v DJ angažuješ?

V rámci svých dovedností, schopností a finančních možností vytvářím pro Jelita nejraději grafický design, někdy něco vyfotím. Většinou je Zdenička spokojená, jindy mě pořádně sjede. Jsem ale rád, že mi dává stále nové a nové příležitosti tvořit. Oproti ostatním členům v ničem nehraji, ale pohybuji se za těmito technickými věcmi.

2. Jakožto hlavní designer DJ musíš na tebe být kladeno mnoho úkolů. Co jsi za poslední dobu udělal?

Vytvořil jsem dotisk programů k *Poslední melodii*, avšak zase se tam objevila chyba. Zdenička nebyla s předádkou spokojená, proto je co vylepšovat. K *Poslední melodii* vznikly také potisky na plátěné tašky, které jsem kreslil a můžete je vidat nejen v naší škole, ale i jinde po Brně.

3. Na který výtvar jsi opravdu hrdý?

S hrdostí jsem velmi opatrný a neumím se pochválit. Jsem „zdeničkovsky“ kritický, ale program, o kterém jsem mluvil, je veledílo několika měsíců, to zase ano. To zásadní však ještě nepřišlo. Vidiš, sebekri-

tika ;-). Ne, něco v malování už před deseti lety stálo za to!

4. Proč právě DJ?

Jelita jsou skvělý soubor a otevřená platforma nejen pro divadelní tvorbu, jak vidíte, ale i pro výtvarnou a hudební. Jakási příprava pro práci pro profesionální soubor. V Jelitech jsem už velmi dlouho, ale popravdě jsem toho moc nena- hrál. Jsem rád, že jsem jejich součástí a že mě ostatní berou, i když jsem už strašně starý.

5. Co nyní studuješ?

JAMU, obor audiovizuální tvorba a divadlo. To divadlo mě zkrátka provází, je ho tam hodně, stejně jako technických věcí (ampéry, rozlišení, odpory, kabely, napětí....).

„Prošlé Jelito“ Sabina Kašparová

1. Kdy a proč jsi začala Jelita navštěvovat?

O DJ jsem se dozvěděla při nástupu na CMGaSOŠPg od frontmanky Zdeňky Kučerové. Cítila jsem v tom skvělou příležitost poznat nové lidi a obohatit se o něco z mé strany tehdy ještě moc nepoznaného.

2. Čím tě DJ nejvíce obohatila?

Jelítka mé očekávání opravdu nezklamala. Rozšířila mi také orientaci v „divadelním jazyce“. Tehdy v prvním ročníku jsem byla roztěkaná kuře a DJ mi pomohla nejen vzlétnout, ale ukázala mi i směr. Zkrátka mi otevřela nové možnosti a naznačila kroky do budoucnosti a za to jim děkuji.

3. Jakožto „prošlé Jelito“ už nechodíš do DJ pravidelně. Udržuješ s nimi stále kontakt?

Nyní už bohužel nemám tolik času, ale vím, že mezi ně budu patřit navždy. Vídáme se i nadále.

4. Co studuješ?

Ted' studuji na JAMU dramatickou výchovu (resp. divadlo a výchovu).

5. Dopomohla ti k rozhodnutí ke studiu na této škole i Jelita?

Jak už jsem se zmínila, DJ mi otevřela cestu. Díky nim jsem začala přemýšlet o JAMU jako o naplňující budoucnosti se všemi znaky štěstí.

Jana Mlatečková (G6)

1. Kdy a proč jsi začala chodit do Jelit?

Do DJ jsem začala chodit hned, jakmile jsem nastoupila na CMG. Bylo mi to doporučeno několika lidmi, proto jsem to zkusila a zůstala tam dosud.

2. Mohla bys nám stručně popsat, jak probíhá obyčejná hodina DJ?

Na začátku je nějaká hra na rozcvičení. Bývá spíše pohybová, ať se rozproudíme, pak následují cvičení různých typů (na pohyb, slovo, koncentraci, hlas, improvizaci apod.), nebo se pracuje na novém projektu. Každá hodina je úplně jiná a cvičení jsou dost rozmanitá.

3. Na jakých projektech jste pracovali a pracujete?

Prvním projektem, kterého jsem se účastnila, byla inscenace s názvem *Ahoj! Já jsem Alenka*. Pracovali jsme na ní přes rok a jednalo se z větší části o pohybové představení s projekcí. Na dalším táboře

jsem pracovali pouze týden na inscenaci *Tvaroženské legendy*. Inscenace pojednávala o historii vesnice, v níž se náš tábor nacházel. Následující rok jsme si dali od větších projektů pauzu a uskutečnil se večer monologů, kde každý člen DJ měl možnost vybrat si a předvést monolog, který mu vyhovoval. Na dalším táboře jsme zkoušeli něco úplně jiného, a to loutkové divadlo z přírodních materiálů s názvem *Zeptejte se kamene: včera, dnes a zítra ne*. Našich aktuálních projektů je mnoho. Zrovna v této době se koná derniéra představení *Poslední melodie*, na kterém jsme pracovali velice dlouho. Jedná se totiž o site specific, což je divadlo v daném prostoru, který jsme museli celý uzpůsobit. Poté máme s několika členy DJ krátké pohybové představení *Splynutí*, které jsme si vytvořili z vlastního zájmu, a nakonec pořádáme i komponované večery, které spočívají v tom, že prezentujeme své autorské písně, texty, tvorbu apod.

4. Který projekt tě zaujal nejvíc?

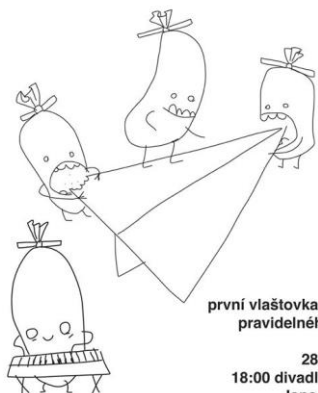
Já osobně mám nejradši *Ahoj! Já jsem Alenka*, protože jsou to moje začátky. Poté i *Splynutí*, které je sice krátké, ale úderné, a komponované večery, protože tam se ukáže zase úplně jiná stránka DJ a jejich tvorby.

5. Mohla bys nám říct něco o vedení DJ?

Jelita jsou vedena tím nejlepším způsobem Zdeňkou Kučerovou, která nás dokáže nabudit, inspirovat a naučit novým věcem. Ukazuje nám jiné formy divadla, ve kterých se může najít opravdu každý. A i když je to s ní někdy docela náročné, tak je vedoucí, kterou bychom nevyměnili!

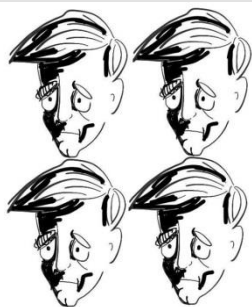
Dramatická jelita uvádí:

**literárně hudební
ryze autorský
komponovaný kompaktní večer**

01
první vlaštovka našeho
pravidelného cyklu

28. června
18:00 divadlo II. pód
Jana Uhra 11

CHALOUPKA REVIVAL

Děkuji za rozhovor!

Jana Vaverková (G5)

Foto © archiv Dramatických jelit

Andre Agassi: OPEN: otevřená zpověď

Do New Yorku jedou všichni. Celý tým. Stefanie s dětmi, moji rodiče, Perry, Gil, Darren, Philly. Vpadneme do hotelu Four Seasons a kolonizujeme restauraci Campagnola. Když do ní vejdemo, ozve se potlesk a děti se rozesmějí. Mým uším ten potlesk tentokrát zní jinak. Má jiné zbarvení. Nějaký podtext. Vědí, že nejde o mě, ale o nás všechny, kteří teď spolu končíme něco mimořádného.

Frankie nás usadí u stolu v koutě. Nadělá hrozné cavyky kolem Stefanie a dětí. Sleduju ho, jak Jadenovi přináší všechna moje oblíbená jídla a jak si na nich Jaden pochutnává. Chutnají i Jaz, ale ta trvá na tom, že každý chod musí dostat zvlášť. Nesmějí se dotýkat. Variace imperativu rozinkové koblihy. Sleduju Stefanie, jak pozoruje děti, usmívá se, a přemýšlím o nás čtyřech. Čtyři různé osobnosti, čtyři různé plochy. Přesto tvoříme ladící sadu. Kompletní. V předvečer mého závěrečného turnaje si užívám pocit, o nějž všichni usilujeme, vědomí, kterého se nám dostane jen párkrát za život, že naše životy jsou spojitě, že počátek je propojen s koncem a naopak.

V prvním kole je mým soupeřem Andrei Pavel z Rumunska. Žáda mi ztuhnou uprostřed zápasu, ale i když stojím jako prkno, dokážu vybojovat vítězství. Poprosím Darena, aby mi druhý den zařídil injekci kortizonu. I když nevím, jestli budu schopný hrát i po té injekci. Určitě nebudu schopný vyhrát. Ne proti Marcosi Baghdatisovi. Je světovou osmičkou. Velký, silný mladík z Kypru, upro-

střed skvělého roku. Došel do finále Australian Open a semifinále Wimbledonu.

Pak ho ale porazím. Po zápase se taktak dobelhám tunelem do šatny, kde mi žáda vypoví službu úplně. Darren s Gilem mě zvednou jako pytel brambor a položí na masážní stůl, Baghdatis položí jeho lidi na teplejší stůl. Má strašné křeče. Přijde Stefanie a políbí mě. Gil mě nutí cosi vypít. Masér říká, že doktoři jsou na cestě. Zapne televizi nad stolem a pak všichni odejdou, zůstaneme tam jenom s Baghdatisem, oba svíjející se a naříkající bolestí.

V televizi vysílají nejdůležitější okamžiky našeho zápasu. Periferním viděním registruju jakýsi pohyb. Otočím se a vidím, jak ke mně Baghdatis natahuje ruku. Jeho výraz říká „zvládli jsme to“. Natáhnu ruku, chytnu ho za jeho a takto zůstávám, ruku v ruce, a na obrazovce se míhají scény z naší zuřivé bitvy.

Znovu prožíváme ten zápas a já pak znovu prožívám svůj život.

Konečně dorazí maséři. Trvá jim půl hodiny, než mě i Baghdatis postaví na nohy. Baghdatis odchází ze šatny první, opatrně se opírá o svého trenéra. Pak já, Gil a Darren mě vedou ven na parkoviště, pobízejí mě k těm několika potřebným krokům příslibem cheeseburgeru a martini. Jsou dvě hodiny po půlnoci. Ne, řekne Darren, když vyjdeme na parkoviště. Máme auto až támhle. Podíváme se na osamoceně zaparkované uprostřed prázdného parkoviště. Několik set metrů daleko. Řeknu mu, že to nezvládnou.

To je jasné. Počkej tady, já ho přivezu. Odběhne. Řeknu Gilovi, že nevydržím stát. Musím si při tom čekání lehnout. Dá moji tašku na beton a já si sednu, pak

lehnu, tašku pod hlavou. Vzhlednu ke Gilovi. Vidím jenom úsměv a ramena. Podívám se za jeho ramena a vidím hvězdy. Taková spousta hvězd...

Druhý den dopoledne se belhám halou hotelu, když ze stínu vystoupí nějaký muž. Můj otec.

„Vzdej to,“ řekne.

Je to můj otec - tedy spíš duch mého otce. Šedý jako popel. Vypadá, jako by už několik týdnů nespál.

„Tati, o čem to mluvíš?“

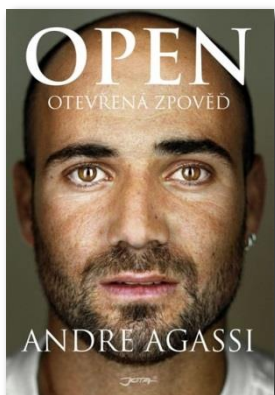
„Prostě to vzdej, jed' domů. Dokázals to. Je konec.“

Říká, že se modlí, abych už skončil. Říká, že se nemůže dočkat, až skončím, aby se nemusel dívat na to, jak trpím. Nebude muset sedět u televize do dvou do rána, aby se díval na mé zápasy. Nebude muset poznávat nějaký nový zázrak, s nímž bych se brzy mohl utkat. Už má po krk celé té mizérie. Zní to, jako... Je to možné?

Ano, vidím mu to v očích.

Nenávidí tenis. Stejně jako já tenis nenáviděl celý život..

Kateřina Kocí (G4)

ANKETA

Co se vám z oslav 20. výročí školy líbilo nejvíce?

Benjamin Leviček (G1):

Workshop divadlo.

Silvie Hrozková (PMP2):

Workshop divadlo.

Tomáš Javora (G2):

Workshopy.

Adéla Fischerová (PMP4):

Dobré jídlo a aktivity pro děti.

Kateřina Hájková (PMP4):

Koncert od Shadow kvarteta.

Marie Sotolářová (PMP4):

V pátek byla škola přístupná i rodičům, mohli jsme si ji prohlédnout spolu.

Marie Lišková (PMP4):

Možnost zpěvu s Hradišťanem.

Kryštof Kořínek (G4):

Zmrzlina.

Adam Křivka (G5):

Tančírna NO FEET.

Pavla Pospíšilová:

Setkání s absolventy.

Marie Jiroušková:

Setkání s mými bývalými studenty.

Dominika Močubová:

Přátelské setkání. Potkali jsme se jinak než v lavicích.

Marie Krchňáková:

Mše svatá s otcem biskupem a koncert Hradišťanu.

Terezie Zatloukalová:

Koncert Hradišťanu a sobotní atrakce pro děti.

Josef Přehnal:

Zmrzlina a pivo!

Jana Šprtová:

Sázení stromu.

Kristina Vaňková:

Staří známí (absolventi).

Jarmila Havlíčková:

Mše svatá v kostele.

Klára Pelánková:

Velká účast na koncertu Hradišťanu.

Dagmar Peňázová:

Setkání s partnery školy ze Stuttgartu.

Marek Štěpánek:

Hradišťan.

S. Michaela:

Dobré jídlo a nápoje.

Ludmila Svrčulová:

Hradišťan a náš sbor.

Marie Javorová:

Spolupráce při přípravě oslav, Hradišťan a posezení v P22.

*Vypravování***To se nikdy nemělo stát!**

Když má člověk nějakou nemoc, jakou je například rýma nebo kašel, vyléčí se za čtyři dny a za týden už není poznat, že nějaký kašel vůbec měl. Toto ale neplatí u nemoci, kterou máme já a můj mladší bratr Dominik. Touto nemocí je astma. Proto nás lékaři poslali na čtrnáct dní na ozdravný pobyt do Řecka.

Když mámě přišel dopis s tím, že bychom na pobyt měli jet, zavládlo v naší rodině vzrušení. Nikdo nevěděl, co od toho máme čekat. Máma chtěla, abychom do Řecka jeli, poznali nové lidi, získali nové zážitky, o kterých můžeme potom vyprávět, a hlavně doufala, že nám cesta pomůže zdravotně. Táta se trochu obával nepokojů, které v Řecku zrovna probíhaly, ale i u něj zvítězilo přání, abychom jeli a užili si to. Ve mně zase panoval pocit, který bych nemohla nazvat jinak než „super, tam prostě pojeďu“. Kdyby rozhodnutí „letět, nebo ne“ bylo pouze na mně, věděla bych hned, že ano. Po jistém váhání se k výpravě do Řecka rozhodl připojit i Dominik, přestože z počátku nebyl myšlenkou na čtrnáctidenní pobyt mimo domov příliš nadšen. Ale to, že bude se mnou, ho přesvědčilo.

Sbalili jsme svá zavazadla, v pondělí ráno v den odletu se rozloučili s mámou a celí natěšení vyjeli s tátou autem na letiště do Prahy. Táta předpokládal, že tříhodinová časová rezerva nám bude bohatě stačit. Nestačila... Vše se začalo kazit hned na začátku. Zapomněli jsme si svačtinu a první kolona, do které jsme se

Michala Marečková, Matěj Standara (G2)

dostali, byla už v Brně. Následujících sto kilometrů bylo dobrých. Povídali jsme si o tom, co nás bude čekat, jaké to bude na letišti, jaká asi bude naše vedoucí...

Vtom jsem uslyšela tátův povzdech: „Ach jo, to snad ne...“. Hned si přidal i můj bratr: „To nám ještě scházelo,“ zabručel. Oba si dívali dopředu na přední sklo, tedy spíše na to, co bylo za ním. I já uviděla obrovskou kolonu. Napřed to vypadalo, že bude krátká. Táta mě ale vyvedl z omylu. Po skoro dvou a půl hodinovém čekání jsem uznala, že měl pravdu. „To se nemělo stát,“ říkali si všichni. Táta navrhl, že vedoucím pobytu zavoláme, aby o našem zpoždění věděli. Jak čas ubíhal, byli jsme stále nervóznější a hrozilo, že letadlo vůbec nestihneme a zůstaneme doma. Věděli jsme, že se to stát může. Kolona se nakonec přeci jen rozjela a my uháněli k letišti opravdu velkou rychlostí. Stejně tak i přesun od auta k terminálu byl spíš úprk než cokoliv jiného. Zbývaly nám pouhé minuty, abychom odlet nezmeškali. Ani nevím, jestli jsem se s tátou před letem rozloučila ;-).

Nakonec jsme tedy letadlo stihli, ale bylo to o fous. Když jsme se v letadle usadili, opravdu jsem si oddechla a znovu se začala těšit na vše, co mne v Řecku čeká.

Aneta Vobořilová (G2)

***

Jednou o letních prázdninách, v den, kdy byly hody, jsem šla s naším psem Faranghem na procházku po vesnici. Bylo teplo, slunečno a mamka se doma starala o naše čerstvě narozená štěňata. Táta byl s kamarády na horách. Když jsem vycházela z domu, průvod hodovníků už z naší části vesnice odešel.

Právě když jsme s Fárou prošli kolem domu jedné mé kamarádky, ozvala se nečekaně zpoza rohu hlasitá hudba a Fároušek se toho hluku polekal. Vytrhl mi vodítko z ruky a dal se na útěk.

„Farandží, čekej! Farandží!“ volala jsem, ale on se nevrátil. A tak jsem se rozběhla směrem zpět k našemu domu.

„To už jste zpátky?“ zeptala se mě mamka, když jsem zazvonila. Náhle však zpozorněla a všimla si, že nikde není Farangh. „Kde máš Fáru?“ Začala jsem jí tedy vysvětlovat, jak to celé bylo.

Najednou se ozvala sousedka z protějšího domu: „Dobrý den, neutekl vám náhodou pes? Právě proběhl tady kolem nás a utíkal dolů k řece.“

Téměř okamžitě jsme se pustily do prohledávání okolí. Druhý den jsme vyrobily letáčky, které jsme roznesly v naší vesnici i po okolí. Také jsme to oznámily na úřadě, aby to dali do hlášení. Mamka ještě zatelefonovala některým svým známým, jestli by nám pomohli hledat. Všichni, koho jsme požádaly o pomoc, přijeli. Dorazila i Jitka s Apinou, která zrovna hárala, tak jsme toho využily. Mamka jezdila do všech vesnic, ze kterých se jí ozývali různí lidé s různými informacemi. Byla z toho hodně unavená, protože ještě k tomu musela pečovat o naše malá, nezbedná štěňátka. Já jsem se jí snažila samozřejmě co nejvíce pomáhat.

Fároušek byl pryč už pět dní a všichni jsme o něj měli stále větší a větší strach. Jednou po obědě mamce zavolal nějaký pán a tvrdil, že asi našel našeho psa. Proto jsme se obě vydaly na cestu do Zbýšova, kde údajně Farangh byl. Dojely jsme na místo, kde dělníci opravovali splav.

„Dobrý den, vy si jdete pro toho psa?“ zeptal se jeden z nich.

„Ano,“ odpověděla mamka, „kde je?“

„Tam dole, u řeky. Je zamotaněj do keřů. Asi se chtěl jít napít.“

„A zkoušeli jste mu přerézat vodítko nebo mu nějak pomoci?“ zeptala se mamka dělníků.

„Ne. Vrčel a štěkal na nás. Nic nám nedovolil.“

„No, tak to vypadá, že je to náš pes a že je v pořádku, když štěká a vrčí na cizí lidi,“ zasmála se mamka.

Nakonec se ukázalo, že to Fára opravdu byl. Dělníci, kteří ho našli, dostali odměnu. My jsme Fárouška odvezly domů a ošetřily ho, protože měl odřenou tlapičku. Od té doby, když jsou hody, venčím psy raději jen dopoledne a večer.

Karolína Sieberová (G2)

Charakteristika

Sherlock Holmes, Colombo, Hercule Poirot

Sherlock Holmes, Colombo, Hercule Poirot... To jsou opravdoví detektivové. Jeden má dlouhý kabát a skrývá v sobě spoustu tajemství, druhý je zase seriózní a charismatický Belgičan s mohutným knírkem. Tito detektivové mají své velké kouzlo, ale co kdyby z legendárních detektivů vznikl jen jeden – dokonalý, perfektní, zkrátka ideální?

Ideální detektiv by měl delší černé husté kudrnaté vlasy, do kterých by si schovával různé malé předměty, které by se mu hodily za každé situace. Jeho černé

oči plné tajemna by zářily jako dva uhlíky, které by překrývalo husté černé obočí. Uprostřed oválného obličeje by se vyjímал velký nos, skoro jako ten Caesarův, který by vyjadřoval sebevědomí, ale i určitou nadřazenost. Ústa se šibalským úsměvem by překrýval dlouhý vous, který by detektivovi dodával vážnější výraz a respekt.

Na dlouhém štíhlém těle by nosíval červený kostkovaný kabát s límcem, který by měl spoustu vnitřních kapes. Velké, malé, čtvercové či kulaté, prostorné, anebo taky ty neprostorné, z kterých by mu pořád něco padalo, a on by na to nadával a hořekoval, jelikož by byl velmi prchlivý. Ale jeho neovladatelnou a téměř neviditelnou prchlivost by překryl jeho smysl pro spravedlnost a dobrodružství. Nebál by se nikdy a ničeho. Kdykoli by se někde stala jen sebemenší tragédie či záhadná příhoda, náš ideální detektiv by už byl na místě a svými malými zázračnými brýlemi na zločince by hned poznal i toho nejvychytralejšího zloděje či vraha. Mimochodem, brýle na zločince by byly samozřejmě vlastní výroby. Věda by byla jeho láskou. Pokud by šlo opravdu o překérní záležitost, v níž by ani zázračné brýle nestačily, ideální detektiv by vytasil svou genialitu a dumací schopnosti.

Náš detektiv by však nebyl žádný necita ani bezohledný muž. Jeho šarm a okouzující charisma by byly jasné jako ty hvězdy zářící a smysl pro romantiku by mu také rozhodně nechyběl. Však by tím také nejednu ženu omámil a pobláznil.

Takového detektiva by stálo opravdu za to potkat. Neboť s ním bychom vykoumali i ty největší záhady života.

Štěpánka Todorová (G5)

China Miéville: *Nádraží Perdido***Přel. Michal Žáček****Vyd. Laser-books, Praha 2010, 607 s.**

Možná jste měli někdy chuť přecíst si knihu, která je poněkud jiná. Zažité stereotypy jsou nudné a chtělo by to něco zvláštního. *Nádraží Perdido* splňuje tohle všechno a ještě mnohem víc.

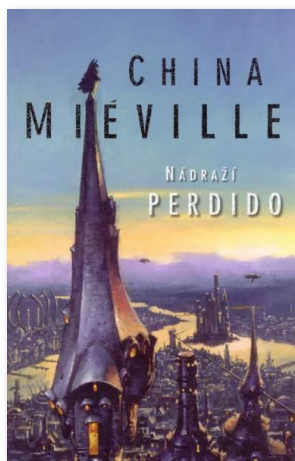
Podivný vynálezce Izák Dan der Grimnebulin není v kosmopolitním městě Nový Krobuzon příliš uznáván. Celé dny sedí ve své zastrčené pracovně a přemýšlí nad věcmi z vědy, kterou provozuje jen on sám. Jednoho dne ale za ním dorazí cizinec. Zprvu se nijak neodlišuje od garudy - ptačího člověka, který není v Novém Krobuzonu zas tak výjimečný. Garuda jménem Jagharek ale Izákovi odhaluje své tajemství. Nemá křídla. Za trest mu je v jeho rodné zemi amputovali. Jagharek ale touží znovu vzlétnout, nabízí Izákovi spoustu peněz a dává mu stručný pokyn: „Chci vzlétnout, ne jednou, ale vždy, kdykoli po tom zatoužím.“ Izák se dává do práce. Nechává si sehnat co nejvíce okřídlených tvorů, aby mohl studovat létání co nejpodrobněji. Mezi nimi je i barevná housenka. Krmena drogou známou z podsvětí města roste do obří velikosti, vzápětí se zakuklí... Podaří se Izákovi a jeho přátelům zastavit hrůzu, která z kukly vyleze?

Nádraží Perdido se podobá mistrovskému obrazu, který přemaloval nějaký rádoby malíř. Občas někde něco nechal, ale o kus dál už obraz zase proměnil v nesourodou mazanici. Z knihy má čtenář opravdu pocit, že každou část psal někdo jiný. Nový Krobuzon je úžasné

popsané město, autorova představivost nezná mezí, metafory sype spisovatel z rukávu s velkou kvalitou... Tohle jsou místa, která zbyla z původního obrazu. Překrývá je ale změť nelogičností, nepříliš promyšlený příběh, zdoluhavé pasáže lákající k přeskočení... Celkově jsem měl pocit, že se jedná o demonstraci výborných prostředků, které ale nemají určený nějaký jasný cíl. Kniha má přes 600 stran, ale na čtyřech stech by byla lepší. Musím ale dodat, že jako u obrazu nejsou dobře namalovaná místa ztracena kvůli těm načmáraným, klady nejsou překryty záporů a jsou z knihy poznat.

Celkové dojmy jsou smíšené. Kdo hodně čte, nemusí se obávat. Rychlým tempem je kniha přečtena do dvou týdnů. Pomalejším a ne tak náruživým čtenářům knihu nedoporučuji. Pokud se někdo chce několik měsíců trápit s tlustou knihou, tak si může vybrat lépe.

Petr Hanák (G4)

Slimáky příroda obdařila hned čtyřmi nosy. Horní dva nosy používá slimák jako světelné senzory, dva dolní nosy mají už normální funkci, slouží tedy k čichání.

V Benátkách nesmíte krmit holuby. Tento zákaz má zabránit znečištění a poškození budov holubím trusem. Pokud byste byli přistiženi při krmení holubů, zaplatili byste pokutu 40 až 50 eur.

Jaguár americký svým silným stiskem čelistí snadno dokáže prokousnout lebku jiného zvířete. Toho pochopitelně využívá při lovu a dostal se tak i na samotný vrchol potravního řetězce.

Koaly mají otisky prstů velmi podobné těm lidským. Polštářky prstů tohoto zvířete si s těmi lidskými snadno spletou odborníci i při pozorování pod mikroskopem.

Věděli jste, že tělo medúzy tvoří z 98 procent voda? Proto se tyto živočichové mohou na slunci po několika hodinách „vypařit“.

Srdce velryby dosahuje v průměru hmotnosti 600 kilogramů, bije zhruba 9krát za minutu. Srovnáme si tato fakta s lidským srdcem – to má hmotnost asi 250 až 350 gramů a bije v průměru 74krát za minutu. A kanárkům srdce bije během jedné minuty asi 1000krát!

Kryštof Kotek (G5)

Dohadují se Rus, Američan a Čech, kdo umí vyrobit nejlepší věc ze skla.

Rus říká: „To my v Rusku dokážeme vyrobit tak dlouhou skleněnou trubku, že s ní vidíme až na dno nejhlubšího oceánu!“

„A jak tomu říkáte?“

„Oceánohled.“

Američan na to říká: „To nic není, to my dokážeme vyrobit tak silnou čočku, že s ní vidíme do nejvzdálenějšího vesmíru, říkáme tomu kosmohled.“

Čech na to: „To my v Čechách dokážeme vyrobit takovou věc ze skla, že s ní vidíme skrz zeď.“

Ostatní se diví: „To není možné! Jak tomu říkáte?“

„Okno!“

Tři žáci stojí za trest na chodbě.

„Co jste provedli?“ ptá se inspektor.

První povídá: „Já jsem chtěl hodit houbu z okna.“

Druhý: „Já také.“

„A co ty?“

„Já jsem Josef Houba.“

„Co jste dnes dělali ve škole?“

„Připravovali jsme výbušné zařízení.“

„A co budete dělat ve škole zítra?“

„V jaké škole?“

Učitel před písemkou:

„Doufám, že nikoho neuvidím opisovat!“

Z prostřední řady se ozve:

„Taky doufáme.“

Dana Biskupová, Barbora Dohnalová (G5)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Michala Marečková, Matěj Standara,
Kateřina Kocí, Petr Hanák, Štěpánka To-
dorová, Jana Vavřková, Dana Biskupová,
Barbora Dohnalová, Jiří Možný, Kryštof
Kotek, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmgp.cz](mailto:caso-
pis@cmgp.cz). Redakce si vyhrazuje právo
na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2016.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/).

Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2017.